"Досить тепер, Господи! Візьми душу мою..."
1 Цар. 19:4

Хіба можливо, Господи, скажи,
Після Тобою звершеного чуда,
Слова сказати гострі, мов ножі:
"Тебе, Ілля, серед живих не буде"?

Ти показав народу Свою міць,
Вогнем забравши на Кармілі жертву.
Цариці в розкаянні впасти б ниць,
А не казати мстиво: "Будеш мертвим,

Як ті пророки, котрих ти убив.
Вони Ваалові служили ревно,
Та їхню кров потік Кісона змив.
То ж завтра й ти умреш, Ілля, будь певним".

Мій Боже, чого варт моє життя,
Коли Тебе в Ізраїлі забули,
Коли в гріхах немає каяття,
Ніби ні жертви, ні вогню не було?

Нема нікого, хто б Тебе шукав,
А вірних всіх цариця повбивала.
Уже й для мене смертний час настав
За те, що посміявся я з Ваала.

Усе. Втомився. Більш немає сил.
Прошу, мій Боже, дай мені померти!
Я думав, перемінить все Карміл,
Та Єзавелі треба інша жертва".

Молився Ілля до Господа й благав
Вже не за дощ і не за інше чудо.
Для себе смерті в розпачі прохав,
Бо лиш відступлення він бачив всюди.

І Бог не промовчав. Він, як завжди,
Дав своєчасну відповідь із неба:
"Вертайсь, Ілля, назад в Дамаск іди,
Помаж царів й пророка замість себе.

Але Я хочу, щоб ти також знав:
В Ізраїлі лишились мужі вірні.
Ніхто Ваала з них не цілував,

Лише Мені вони усі покірні".

* * *

Отак і в наш такий нелегкий час
Слова Господні підкріпляють віру:
І зараз також ті є поміж нас,
Хто прагне Господу служити щиро.

Хто не спішить услід світських принад,
Не нехтує задля гріха спасінням.
Шукає в Слові Божому порад
І дорожить дарованим спасінням.

Тож ви не одинокі, брат, сестра,
В своїм бажанні в святості ходити.
Яка би тяжка не була пора,
Та Бог зуміє вірних схоронити.

Тому служіть Йому у чистоті.
Ну а коли ослабнуть ваші сили,
Ви згадуйте слова Господні ті:
"Є вірні, що Ваалу не служили!"